

Arrest

nr. 249 793 van 24 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Colombiaanse en Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 20 december 2018 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 8 februari 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 november 2019 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 18 februari 2020.

1.3. Op 10 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 maart 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...)1986 in Valencia in de deelstaat Carabobo in Venezuela uit een Colombiaanse moeder en een Venezolaanse vader. U woonde van uw geboorte tot in 2018 in Valencia, Venezuela, maar u bezocht af en toe uw grootmoeder die in Colombia woonde. In 2018 verhuisde u naar Cali, Colombia. Niet lang daarna verhuisden ook uw moeder en uw zus naar Cali. U heeft een broer die al geruime tijd in België woont en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven. Een tijd na uw aankomst in België, liet uw broer eveneens uw moeder en uw zus overkomen vanuit Colombia. Uw moeder en zus deden geen beroep op internationale bescherming in België. Na uw aankomst in België leerde u via sociale media uw partner kennen, een Venezolaanse man die zich momenteel eveneens in de asielprocedure bevindt. Toen u dertien jaar oud was, liet uw moeder u geregeld achter bij andere mensen die voor u moesten zorgen. Deze mensen hadden een zoon, die misbruik maakte van de situatie en u verkrachtte. U werd daar vervolgens een tweede keer verkracht door een andere jongen. U diende nooit klacht in bij de Venezolaanse autoriteiten.

In Venezuela werd u op straat regelmatig het slachtoffer van beledigingen en scheldpartijen omwille van uw homoseksuele geaardheid. U werd tevens lastiggevallen en regelmatig beroofd van uw bezittingen. Op een gegeven moment kreeg u te maken met personen die u sloegen, waarna voor u de maat vol was en u besloot om naar Colombia te verhuizen.

Na uw verhuis naar Cali, Colombia, ging u aan de slag bij een voedingszaak. Toen u op 15 oktober 2018 rond zes uur in de ochtend naar uw werk vertrok, werd u aangevallen. Er werd geduwd en getrokken, waarop de man die u aanviel een mes bovenhaalde en u hiermee verwondde aan de pols. Deze man vertelde u vervolgens dat u geen klacht mocht indienen bij de politie, want dat men na zulke incidenten reeds na twee of drie dagen opnieuw werd vrijgelaten. De dader vuurde ook scheldwoorden die als vernederend voor homoseksuelen beschouwd kunnen worden, op u af. U bent na dit incident onmiddellijk weggelopen. U bent die dag nog gaan werken, waar men u aanraadde om klacht neer te leggen. U bent eveneens langsgedaan bij uw moeder, waar jullie samen beslisten dat het voor u beter zou zijn om bij uw broer in België te gaan wonen. U heeft deze aanval nooit gerapporteerd aan de Colombiaanse autoriteiten. Niet lang na de aanval trok u in bij uw moeder, en maakte u de nodige formaliteiten voor uw reis naar België in orde.

Op 19 december 2018 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. U kwam aan in België op 20 december 2018. Vervolgens diende u op 8 februari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u de homofobie, de vernedering en de onveiligheid.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dezelfde zaken, daarnaast vreest u in Venezuela tevens mishandeld en beroofd te worden.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw Colombiaans paspoort, een kopie van uw Colombiaanse identiteitskaart, een kopie van uw Venezolaans paspoort, een kopie van uw Venezolaanse identiteitskaart, uw geboorteakte, een ziekteattest, statistieken en cijfers over moorden op leden van de LGBTQEurostation, gemeenschap, een nieuwsartikel over de moord op een kennis uit de LGBTQ-gemeenschap, een arbeidscertificaat en een ontslagbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat u zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit bezit. U heeft gewoond in beide landen en u vreest zowel in Venezuela als in Colombia het slachtoffer te worden van vernedering, onveiligheid en homofobie (CGVS, p. 32-33). Bovendien haalt u aan dat u in Venezuela ten prooi zou vallen aan slagen en verwondingen, alsook aan diefstal (CGVS, p. 33). Allereerst dient te worden aangehaald dat het CGVS uw homoseksuele geaardheid niet in vraag stelt. Het CGVS betwist ook geenszins de feiten die u meemaakte in Venezuela. Het feit dat u als minderjarige in Venezuela werd verkracht, het feit dat u meermaals het slachtoffer werd van slagen en verwondingen, alsook de algemene situatie voor homoseksuelen in Venezuela, doen vermoeden dat een terugkeer naar Venezuela, in uw specifieke geval, uitgesloten lijkt en uw vrees ten opzichte van Venezuela als gegrond wordt beschouwd.

U heeft echter, zoals hierboven reeds vermeld, een dubbele nationaliteit, waardoor het CGVS eveneens dient te kijken naar uw vrees ten aanzien van Colombia. Bij een dubbele nationaliteit dient het verzoek om internationale bescherming immers te worden getoetst aan elk van de landen waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Indien verzoeker in een van deze landen, in casu Colombia, geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aantoon, dan volstaat dit om het verzoek om internationale bescherming te verwerpen.

Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS komt naar voren dat u in Colombia concreet vreest om het slachtoffer te worden van homofobie en vernedering (CGVS, p. 32). U haalt tevens één welbepaald incident van homofob geweld in Colombia aan dat plaatsvond op 15 oktober 2018 in Cali. Die dag verliet u 's ochtends uw woning om naar uw werk te gaan, toen u plotseling uit het niets werd aangevallen door een van uw burens. Jullie raakten verward in een kleine worsteling, waarop de man een mes bovenhaalde en u hiermee verwondde aan de pols. Uw buurman vertelde u vervolgens, nadat hij u eerst uitschold met vernederende begrippen voor homoseksuelen, dat u geen klacht mocht indienen bij de politie (CGVS, p. 16-p. 18). Na het incident bent u naar uw werk gegaan en hebben uw collega's de wonde verzorgd door er een plakker op te plakken (CGVS, p. 19). Aangezien de wonde niet diep was, heeft u nadien nooit een dokter bezocht. Deze feiten die u aanbrengt zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat het hier om een eenmalige gebeurtenis ging. U had voor dit incident namelijk nooit eerder contact met de dader, hij heeft u nooit eerder aangesproken of u nooit eerder laten voelen dat hij eventueel problemen zou hebben met u. Na de aanval hoorde of zag u de dader niet meer. Het incident dat u aanhaalt, zou dateren van 15 oktober 2018, diezelfde dag ging u nog werken en dit bleef u doen tot 26 november 2018 (CGVS, p.32). U verliet vervolgens Colombia op 19 december 2018. U verbleef dus nog twee maanden in Cali, in dezelfde stad als waar de feiten zich afspeelden, zonder dat u ook maar een enkele keer iets van de dader vernam. Uit uw verklaringen blijkt dat deze ongelukkige ontmoeting voor u geen verdere gevolgen had. Indien deze persoon u werkelijk nog had willen treffen, dan lijkt het onwaarschijnlijk dat hij niks meer iets van zich liet horen. Wat de gebeurtenis op 15 oktober 2018 betreft, zoals u ze weergeeft, kan het CGVS concluderen dat u hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat u ingevolgde deze gebeurtenis, enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Bovendien dient hierbij vermeld te worden dat er zelfs ernstige twijfels geplaatst kunnen worden bij de geloofwaardigheid van de door u geschilderde gang van zaken betreffende het hierboven beschreven eenmalige incident in Colombia op 15 oktober 2018. Om te beginnen komen er uit uw relaas verschillende tegenstrijdigheden naar voren wanneer u gevraagd wordt om de aanval gedetailleerd te vertellen. Indien de gebeurtenis in die mate ernstig en ingrijpend was dat u vervolgens besloot om uw land van herkomst te verlaten, kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u een correcte en gedetailleerde beschrijving kan geven van de gebeurtenis in kwestie. U kan echter geen coherente verklaringen afleggen over de dader, de plaats delict en wat er na de aanval juist allemaal gebeurde. U vertelde eerst met stelligheid dat u de persoon die u zou hebben aangevallen niet kende en dat u deze persoon eigenlijk niet duidelijk gezien heeft (CGVS, p. 17). Het mag dan ook verbazing wekken dat u later tijdens het persoonlijk onderhoud plotseling verklaart dat u de dader voordien wel al een paar keren gezien had en dat hij zelfs naast u woonde (CGVS, p. 20). Het hoeft weinig betoog wanneer het CGVS stelt dat dergelijke markante incoherentie de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het incident op fundamentele wijze ondermijnt. Ook over de exacte locatie van het incident kan u niet meteen duidelijkheid verschaffen. Aanvankelijk verklaarde u uit het niets te zijn aangevallen op de Via Principal, de hoofdstraat van Cali, en dat u zich daar bevond omdat u daar werkte (CGVS, p. 17). Later verklaarde u dat u werd aangevallen vlak voor uw voordeur, op het moment dat u uw woning verliet om naar het werk te gaan (CGVS, p. 21). Een kleine vergissing is uiteraard menselijk, maar

aangezien het om een incident met zulke significantie gaat, is het vreemd dat u moeite heeft om de plaats delict aan te duiden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u werkte bij Gastronorm, een bedrijf ten noorden van Cali, dat zich op een dertiental kilometer bevindt van de Via Principal. Ook uw woonplaats, (...), bevindt zich op geruime afstand van de Via Principal (zie informatie die werd toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Het kadert bijgevolg niet in een logisch geheel dat u zulke uiteenlopende locaties aanhaalt. Ook over de precieze gebeurtenissen in de directe nasleep van de aanval legt u incoherente verklaringen af. Wanneer u gevraagd werd wat u onmiddellijk na de aanval deed verklaart u dat u naar uw werk ging om onmiddellijk daarna uw verklaring aan te passen en te verklaren dat u naar uw moeder ging die twee straten verder woonde en vervolgens, nadat u verduidelijking gevraagd werd, uw verklaringen nogmaals aan te passen en te verklaren dat u eerst ging werken en daarna pas bij uw moeder ging (CGVS, p.18-19). Uw verklaringen reflecteren met andere woorden geen enkele vorm van persoonlijke beleving. Er kan nochtans verwacht worden dat een dergelijk incident, te meer dat het de aanleiding gaf tot uw vlucht, in uw geheugen gegrift zou staan zo het zich in werkelijkheid voordeed.

Ook konden uw verklaringen omtrent de voorbereiding van uw reis naar België niet overtuigen. U zou na het incident op 15 oktober 2018 samen met uw moeder beslist hebben om uw broer, die reeds geruime tijd in België verblijft, te contacteren en de formaliteiten voor uw reis in orde te brengen (CGVS, p. 19, p. 20, p. 22). Toen u na het incident bij uw moeder was besloot u om een paspoort aan te vragen om Colombia te kunnen verlaten (CGVS, p.22). U geeft aan dat u pas na het incident uw broer contacteerde, dat hij het nodige geld voor uw Colombiaans paspoort vanuit België opstuurde en dat het hele proces een paar weken in beslag nam (CGVS, p. 22). Het Colombiaans paspoort waarmee u naar België reisde werd nochtans uitgegeven op 16 oktober 2018, nota bene een dag na het incident waarbij u met het mes aangevallen werd. Dat u verklaart dat u pas besloot na het incident een paspoort aan te vragen en dat dit proces een paar weken in beslag nam terwijl uit de feiten blijkt dat het paspoort al een dag na het incident werd uitgegeven werpt andermaal een smet op de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven. Het lijkt er meer op dat u uw reis naar België reeds geruime tijd voor 15 oktober 2018, de dag van het incident, aan het voorbereiden was. De bovenstaande tegenstrijdigheden hebben allen betrekking op essentiële elementen van uw asielrelaas, waardoor het CGVS de aannemelijkheid van de gebeurtenis ernstig in vraag kan stellen.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat het opmerkelijk is dat u een ander, minder ernstig incident, dat plaatsvond toen u reeds in België was, zonder ook maar enige twijfel of onduidelijkheid in geuren en kleuren kan beschrijven (CGVS, p. 31-32). Het mag bijgevolg verbazen dat u dan niet in staat blijkt te zijn om de directe aanleiding voor uw vertrek uit Colombia op eenzelfde spontane en samenhangende manier uit te leggen.

U vermeldde tevens een andere zaak die bijdroeg aan uw beslissing om Colombia te verlaten, namelijk dat in december 2018 een kennis van u werd gedood omwille van zijn homoseksuele geaardheid. U legt hier ook een persartikel van neer (zie de groene farde van het administratief dossier, stuk 8). Het CGVS betwist niet, dat het slachtoffer, E. A. M., werd gedood vanuit een mogelijk homofoob motief hoewel het artikel zich daar niet duidelijk over uitspreekt. Uw verklaringen laten echter niet toe te concluderen dat u een hechte band had met E. of dat jullie vaak contact hadden. Om te beginnen is het stuitend dat u zich zowaar niet de voornaam van het slachtoffer kan herinneren (CGVS, p. 29). Bovendien blijkt uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jullie elkaar slechts één of twee keer gezien hebben via een gemeenschappelijke vriendin (CGVS, p. 29, p. 30). Ook over de relatie met desbetreffende gemeenschappelijke vriendin kan u weinig vertellen. U verklaarde tevens dat u samen met die vriendin een laatste groet bent gaan brengen op Edwins begrafenis, maar u kan vervolgens hoegenaamd geen verdere informatie verschaffen over deze begrafenis of zelfs waar de begrafenis doorging (CGVS, p. 30). Dit alles laat het CGVS toe te besluiten dat u eigenlijk amper een relatie had met E. A. M., en dat zijn dood op geen enkele manier te linken is aan uw individueel asielrelaas.

Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u verder onmiskenbaar aan dat u actief lid was van de Colombiaanse LGBTQ-gemeenschap en dat u deelnam aan een betoging en verschillende vergaderingen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.3). Ondanks het feit dat u gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS meerdere malen de kans kreeg, kwam u er niet toe dit ter sprake te brengen. Nochtans kan men ervan uitgaan dat dergelijk lidmaatschap en activisme omtrent seksuele oriëntatie een belangrijk deel vormt van iemands persoonlijke integriteit en men hier dus ook uitgebreid kan over vertellen. Het mag bijgevolg verbazen dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkele manier kennis heeft gegeven van dergelijke activiteiten. Ook wanneer het CGVS uitdrukkelijk polste of u in Colombia op de hoogte was van het bestaan van LGBTQ-organisaties, moest u het antwoord

schuldig blijven, u heeft er geen idee van of er in Colombia organisaties bestaan die zich met LGBTQrechten bezighouden (CGVS, p. 27, 28). U blijkt wel eenmalig deelgenomen te hebben aan de pride-optocht in Cali en in deze context vermeldde u een aantal vrienden, maar uw verklaringen hieromtrent bleven eerder vaag (CGVS, p. 27-29). U kan bijgevolg niet aantonen dat u over een uitgesproken activistisch profiel beschikt of dat u een vooraanstaand voorvechter was van LGBTQ-rechten in Colombia waardoor u eventueel onder de negatieve aandacht van bepaalde actoren zou kunnen komen.

Zoals hierboven reeds vermeld, haalde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat de algemene, naar eigen zeggen penibele, situatie voor homoseksuelen in Colombia u niet toelaat om terug te keren naar uw land (CGVS, p. 32). Er dient echter te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van het bestaan van homofobie in het land van herkomst, hoe bezwaarlijk ook, volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. Nogmaals, het CGVS betwist uw homoseksuele geaardheid niet, noch dat homoseksuelen in Colombia geconfronteerd kunnen worden met ernstige problemen. Uit de door het CGVS gehanteerde informatie blijkt echter niet dat elke homoseksueel uit Colombia omwille van zijn geaardheid aanspraak zou kunnen maken op internationale bescherming. Bijgevolg volstaat een algemene verwijzing naar de algemene situatie voor homoseksuelen in Colombia niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming, maar dient de vrees voor vervolging in concreto te worden aangetoond. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, bent u hier niet in geslaagd. Ook wanneer het CGVS u nadrukkelijk vroeg hoe u persoonlijk en specifiek te maken kreeg met discriminatie en homofobie, bleef u erg op de oppervlakte en gaf u algemene zaken aan zoals scheldpartijen, die an sich niet voldoende zwaarwichtig zijn om van vervolging te kunnen spreken. U ondervond in Colombia bijvoorbeeld ook nooit problemen om werk te vinden (CGVS, p. 27) en uit niets blijkt verder dat een normaal leven in Colombia voor u onmogelijk zou zijn. Het CGVS beschikt bovendien over voldoende betrouwbare informatie die aantoonst dat Colombia op vlak van LGBTQ-rechten een vooruitstrevende positie inneemt en succesvolle pogingen inzake anti-discriminatie onderneemt (zie o.a. COI "La situation des minorités sexuelles et de genre", eveneens toegevoegd aan de blauwe farde in het administratief dossier). Bovendien kent Colombia een bruisende LGBTQgemeenschap, alsook verscheidene ngo's die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving. Hoewel er in Colombia, eveneens als in België, soms sprake is van homofobie en discriminatie ten opzichte van homoseksuelen, is het CGVS van mening dat een homoseksuele man in de stedelijke regio's van Colombia een normaal leven kan uitbouwen. U kunt bovendien rekenen op een familiaal netwerk dat uw geaardheid aanvaardt en u kan ondersteunen en helpen (CGVS, p.10, 11, 12).

Als laatste dient eveneens te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Colombia nooit klacht heeft neergelegd tegen de man die u zou hebben aangevallen en nooit melding bij de autoriteiten heeft gemaakt van scheldpartijen en discriminatie. Indien u dit incident niet aangeeft, kan er ook onmogelijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Zoals hierboven reeds uiteengezet, biedt de Colombiaanse overheid een uitgebreid wettelijk kader waarop men als homoseksuele man kan terugvallen. Bovendien zocht u nooit hulp of advies bij andere nietgouvernementele organisaties of steungroepen voor homoseksuelen (CGVS, p. 31), en bleek u zelfs nooit pogingen te hebben ondernomen om hieromtrent meer informatie in te winnen (CGVS, p. 27). Dit getuigt niet van een houding die is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten zijn niet bij machte een ander licht op bovenstaande appreciatie te werpen, uw identiteit wordt immers niet betwist. Uw arbeidsdocumenten tonen aan dat u in Colombia werkte, niks meer, niks minder. Het artikel betreffende de moord op een kennis werd reeds besproken (zie supra) en wat de door u neergelegde statistieken over moorden op leden van de halebijgemeenschap in Colombia betreft kan enkel herhaald worden dat algemene verwijzingen niet

volstaan om een individuele vrees in te roepen, uw vrees dient immers in concreto aangetoond worden, in casu quod non.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is

bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviseerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Tevens meent verzoeker dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoeker stelt dat hij niet akkoord kan gaan met de motieven van de bestreden beslissing en zet dit als volgt uiteen:

"2.1. Wat betreft het incident de dato 15 oktober 2018 wenst hij de volgende opmerkingen te formuleren:
- Verzoeker heeft de dader van het incident herkent, hij had hem al een paar keren voor het incident gezien (CG VS, p. 20) hij was een buur. Die buur wist dat hij homoseksueel was (CGVS, p. 16). Echter kende hij die persoon persoonlijk niet; hij had nooit met hem gesproken en hij kende zijn naam niet. Daarom heeft verzoeker verklaard dat hij hem niet kende (CGVS p. 17). Verzoeker vermoedt dat hij de tolk niet goed verstaan heeft toen hem de vraag gesteld werd of hi) de persoon gezien had; verzoeker heeft verklaard dat hij die niet had gezien (CGVS, p. 17) terwijl hij die wel had gezien. Ons inziens zou een beetje raar zijn dat verzoeker zou verklaren "ik deed de deur toe en vanuit de straat ernaast kwam

hij en hij wist dat ik homo was en hij benaderde mij “ (CGVS, p. 16) om dan te stellen de dader niet te hebben gezien en om een paar minuten later toch uit te leggen maar zonder enige precisie dat hij die man al eerder had gezien en dat hij een buur was.. Verzoeker kan dan ook gevolgd worden als hij meent dat het waarschijnlijk is misgelopen is in de vertaling en/of zijn begrip van de vraag.

-Wat betreft de exacte locatie van het incident meent het CGVS dat verzoeker aanvankelijk verklaard heeft te zijn aangevallen op de Via Principal, de hoofdstraat van Cali en dat hij zich daar bevond omdat hij naar het werk ging en dat hij daar werkte om dan te verklaren dat hij aangevallen werd voor zijn voordeur -die zich heel ver van de Via Principal bevindt-, op het moment dat hij zijn woning verliet.

In de nota's van het persoonlijk onderhoud staat het volgende te lezen:

'Vertelt u eens meer gedetailleerd over wat er toen gebeurd is?

Ik was onderweg van thuis naar het werk. Dus ik ging naar beneden, ik deed de deur toe en vanuit de straat ernaast kwam hij en hij wist dat ik homo was en hij benaderde mij. We begonnen te duwen en te trekken en op dat moment haalt hij dat mes uit en word ik gesneden met het mes. Ik heb dat niet gevoeld op het moment zelf, ik ben dan weggelopen en dan besepte ik dat ik aan het bloeden was.

Dus waar is dat juist gebeurd?

In Cali. Het was 15 oktober 2018.

En waar exact in Cali?

In de hoofdstraat. Via Principal.

Wanneer was dat juist op die 15de okt? Op welk tijdstip van de dag?

Om 6u 's ochtends.

Waarom was u op dat moment in de hoofdstraat?

Omdat ik naar het werk ging, ik werkte daar.

Das als ik het goed zie, dan vertrok u om 6 u 's ochtends naar het werk...

Ja ik ging naar het werk

...toen opeens een persoon die u niet kent op u af kwam...

Hij kwam uit het huis daarnaast. " CGVS, pp. 16 en 17)

Verzoeker legt uit dat hij met "de hoofdstraat" de hoofdstraat waar zijn woning lag meende met de bedoeling te onderlijnen dat hij aangevallen werd op een weg waar er mensen en verkeer zijn ter oppositie met een kleine weg waar niemand de situatie zou hebben kunnen zien. Verzoeker meende niet de "Via Principal" van Cali. Uit zijn opeenvolgende verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker aangevallen werd toen hij zijn huis aan te verlaten was om naar zijn werk te gaan. Het kan aangenomen worden dat iets mis gelopen is in de interpretatie van de verklaringen van verzoeker. Het is spijtig dat de protection officer niet onmiddellijk om verduidelijkingen heeft gevraagd aangezien het duidelijk was dat de verklaringen van verzoeker niet coherent waren...

-Ook wat betreft wat verzoeker onmiddellijk na de aanval heeft gedaan is er blijkbaar is misgelopen. Het CGVS stelt dat verzoeker stelde dat hij naar zijn werk ging om onmiddellijk daarna zijn verklaringen aan te passen en te verklaren dat hij naar zijn moeder ging en vervolgens dat hij eerst naar zijn werk ging en daarna pas bij zijn moeder ging. Echter is hier ook een vermoeden dat verzoeker aanvankelijk begrepen had dat hem gevraagd werd uit te leggen wat hij na zijn werk had gedaan en niet wat er gebeurd was toen hij aangekomen was op zijn werk...Opnieuw zou het ons inziens raar zijn dat hij zijn verklaringen subiet zou veranderen zonder, als het blijkt uit de nota's, enige precisie te verschaffen:

'U bent weggelopen heeft u gezegd, wat heeft u onmiddellijk daarna gedaan?

Nee ik ben gewoon weggelopen want ik was bang dat hij mij nog ging aanpakken, dat hij mij nog ging neersteken.

En naar waar bent u dan gegaan?

Ik ben naar het werk gegaan.

En wat is er toen verder gebeurd toen u op uw werk kwam?

Ik ben naar mijn mama gegaan.

(...) (CGVS, p. 18)

En u was op weg naar uw werk, u bent daar dan nooit aangekomen?

Ik ben ook naar het werk gegaan, ik heb die dag gewerkt.

Dus u bent dan later op de dag nog naar uw werk gegaan?

Neen ik ben gaan werken toen ik net weggelopen was.

Nog even om te verduidelijken, toen dat incident gebeurde, bent u toen naar uw werk geweest of naar uw moeder gegaan?

Ik ging naar het werk.

En wanneer bent u dan naar uw moeder geweest?

Toen ik het werk verliet.' (CGVS, p. 19)

Volgens ons zijn die in uiterlijk incoherente verklaringen waarschijnlijk te wijten aan misverstanden tussen verzoeker en de tolk en aan verkeerde interpretaties van de verklaringen van verzoeker door de protection officer."

Verder stelt verzoeker dat uit het procedurehandboek van de Verenigde Naties van december 2011 blijkt dat de persoonlijke ervaringen van een verzoeker mee in overweging moeten worden genomen, dat men niet uit het oog kan verliezen dat verzoeker al het slachtoffer werd van meerdere daden van geweld omwille van zijn seksuele geaardheid in Venezuela en dat hij vervolgens in Colombia snel begrepen heeft dat de situatie daar vrij gelijkaardig was als in Venezuela, daarom kan niet zomaar gesteld worden dat het incident onvoldoende zwaarwichtig is. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij in Colombia scheldwoorden naar zijn hoofd geslingerd kreeg. Uit de objectieve informatie blijkt dat zijn vrees gegrond is.

Verzoeker legt ook uit dat hij al voor het incident van 15 oktober 2018 een paspoort aangevraagd had omdat hij zich al voor die datum niet zeker voelde in Colombia, de beslissing om het land te verlaten heeft hij pas genomen na de incidenten. Verzoeker legt ook uit dat hij bij de DVZ niet verklaard heeft een activist te zijn en dat hij geen problemen had omwille van activisme, maar dat hij problemen had omdat hij lid was van de LGBTQ-gemeenschap in die zin dat hij homoseksueel is.

Verzoeker stelt dat de informatie van de verwerende partij (OFPRA "*Colombie: la situation des minorités sexuelles*" van 20 september 2018) een genuanceerd beeld geeft van de situatie van homoseksuelen in Colombia: enerzijds is er een legaal kader, anderzijds is de sociale houding ten aanzien van homoseksualiteit heel intolerant en wordt er regelmatig melding gemaakt van agressie, geweld en maatschappelijke discriminatie. Verzoeker meent dat hieruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Colombia en meer bepaald Cali blootgesteld zal worden aan vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij stelt dat hij van de autoriteiten geen bescherming zal moeten verwachten.

Verder wijst verzoeker erop dat deze informatie dateert van in 2018 en dat in augustus 2018 Ivan Duque president is geworden, die gesteund wordt door conservatieve en evangelische groepen die homoseksuele handelingen als een zonde beschouwen. Verzoeker verwijst naar een persartikel van The Guardian van 23 januari 2019 hierover, wat aangeeft dat de situatie vandaag de dag meer problematisch is dan in 2018. Ook blijkt dat transgenders meer getroffen zijn door het geweld, wat een aanduiding is dat personen waarvan hun gedrag niet overeenstemt met hun oorspronkelijk gender meer risico's lopen vervolgd te worden en dat dit dus ook voor verzoeker geldt die zich als man niet op een mannelijke manier gedraagt.

Inzake de subsidiaire bescherming verwijst verzoeker naar de bronnen van de verwerende partij en stelt dat het bestaan van het Vredesakkoord nog steeds geen aanwijzing is van een vreedzamer klimaat, integendeel, het zorgt voor negatieve gevolgen. Ook inzake de algemene veiligheidssituatie met gewelddadige incidenten moeten de nodige vragen gesteld worden bij de analyse van de verwerende partij. Verzoeker meent dat de cijfers inzake de burgerslachtoffers aantonen dat er een algemeen risico is om het slachtoffer te worden van geweld. Verzoeker stelt ook dat het verschil tussen de rurale en stedelijke gebieden en tussen crimineel en conflict gerelateerd geweld niet correct is. De noties van gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en in de zin van het internationaal humanitair recht, verschillen van elkaar. Verzoeker wijst erop dat voor de stad Cali de veiligheidssituatie gekenmerkt wordt door een groot aantal georganiseerde en gewapende groepen die er de economische en criminele activiteiten uitvoeren. Cali kent ook het grootste aantal moorden van alle Colombiaanse steden en slechts een beperkt aantal politiemensen zijn aanwezig in de stad. Het geweld heeft een hoog niveau en treft de burgerbevolking. Aan verzoeker moet dus de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker geen bijkomende stukken.

2.2.2. De verwerende partij dient op 22 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota in waarin zij refereert aan volgende stukken en er de weblink van doorgeeft:

- "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van september 2015;
- COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 13 november 2019;
- COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020.

2.2.3. Verzoeker legt ter zitting van 3 februari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij een kopie is gevoegd van bustickets, volgens verzoeker van zijn reis van Venezuela naar Colombia op 15 en 16 april 2018 en een kopie van een ticket op 15 april 2018 waarop de naam R.A.H.C. vermeld wordt, de naam die verzoeker in Venezuela droeg.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst wordt gesteld dat verzoeker zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit heeft en dat zijn homoseksuele geaardheid niet in vraag wordt gesteld. Verzoekers vrees ten opzichte van Venezuela wordt gegrond beschouwd. Indien verzoeker geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aantoonde ten opzichte van Colombia, volstaat dit om het verzoek te verwerpen. *In casu* is dit het geval om volgende redenen: (i) verzoeker vreest in Colombia het slachtoffer te worden van homofobie en vernedering, hij haalt één welbepaald incident aan van homofoob geweld dat plaatsvond op 15 oktober 2018 in Cali, deze feiten zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of als een reëel risico op ernstige schade te worden beschouwd: het betreft een eenmalige gebeurtenis, voor of na het incident had hij geen contact met de dader, verzoeker ging dezelfde dag nog werken en bleef dit doen tot 26 november 2018, hij bleef na het incident nog twee maanden in Cali, deze ontmoeting had geen verdere gevolgen (ii) er kunnen ernstige twijfels geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van de gang van zaken betreffende dit incident: er komen verschillende tegenstrijdigheden naar voor, verzoeker kan geen coherente verklaringen afleggen over de dader, de plaats en wat er na de aanval juist gebeurde zodat zijn verklaringen geen enkele vorm van persoonlijke beleving reflecteren (iii) verzoekers verklaringen omtrent de voorbereiding van zijn reis naar België kunnen niet overtuigen: het Colombiaans paspoort werd uitgegeven op 16 oktober 2018, een dag na het incident, terwijl verzoeker verklaarde de dag van het incident, 15 oktober 2018, besloten te hebben een paspoort aan te vragen en dat dit proces enkele weken duurt, dit werpt een smet op de geloofwaardigheid van de asielmotieven (iv) het is opmerkelijk dat verzoeker een ander minder ernstig incident dat hij in België meemaakte zonder enige twijfel of onduidelijkheid kon vertellen, wat niet het geval was voor het Colombiaanse incident (v) verzoeker vermeldde een andere zaak die bijdroeg aan zijn beslissing om Colombia te verlaten, namelijk dat er een kennis van hem werd gedood in december 2018 omwille van zijn homoseksuele geaardheid, uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij amper een relatie had met deze persoon, zodat zijn dood op geen enkele manier te linken is aan zijn individueel asielrelaas (vi) bij de DVZ haalde verzoeker onmiskenbaar aan dat hij actief lid was van de Colombiaanse LGBTQ-gemeenschap en dat hij deelnam aan een betoging en verschillende vergaderingen, bij het CGVS kwam verzoeker er niet toe dit ter sprake te brengen, wanneer hem uitdrukkelijk gevraagd werd of hij in Colombia op de hoogte was van het bestaan van LGBTQ-organisaties, wist hij dit niet, verzoeker kan bijgevolg niet aantonen dat hij over een uitgesproken activistisch profiel beschikt of dat hij een vooraanstaand voorvechter was van LGBTQ-rechten in Colombia waardoor hij eventueel onder de negatieve aandacht van bepaalde actoren zou kunnen komen (vii) verzoeker haalt de algemene penibele situatie voor homoseksuelen in Colombia aan en stelt dat deze hem niet toelaat om terug te keren, er dient echter te worden benadrukt dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend, het CGVS betwist niet dat homoseksuelen in Colombia geconfronteerd kunnen worden met ernstige problemen, uit de door het CGVS gehanteerde informatie blijkt echter niet dat elke homoseksueel uit Colombia omwille van zijn geaardheid aanspraak zou kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming, bijgevolg moet een vrees voor vervolging *in concreto* worden aangetoond, verzoeker slaagt hier dus niet in, het CGVS beschikt over voldoende betrouwbare informatie die aantoonde dat Colombia op vlak van LGBTQ-rechten een vooruitstrevende positie inneemt en succesvolle pogingen inzake anti-discriminatie onderneemt, Colombia kent een bruisende LGBTQ-gemeenschap en verschillende NGO's die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, een homoseksuele man kan in de stedelijke regio's van Colombia een normaal leven uitbouwen, verzoeker kan bovendien rekenen op een familiaal netwerk dat zijn geaardheid aanvaardt en hem kan steunen en helpen (viii) internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming, verzoeker heeft nooit klacht neergelegd tegen zijn aanvaller en nooit melding gemaakt bij de autoriteiten van scheldpartijen en discriminatie, de Colombiaanse overheid heeft een uitgebreid wettelijk kader waarop men als homoseksuele man kan

terugvallen, bovendien zocht verzoeker nooit hulp of advies bij andere ngo's of steungroepen voor homoseksuelen en bleek hij nooit pogingen te hebben ondernomen om hieromtrent meer informatie in te winnen, dit getuigt niet van een houding die is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade (ix) de neergelegde documenten wijzigen niets aan het voorgaande (x) na grondige analyse van de beschikbare informatie is het CGVS tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest als homoseksueel bij een terugkeer naar Colombia homofobie, vernedering en onveiligheid.

Verzoeker heeft de Venezolaanse en de Colombiaanse nationaliteit.

Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan internationale bescherming, geboden door deze artikelen, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te oordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Bijgevolg moet verzoekers nood aan internationale bescherming worden getoetst ten aanzien van beide landen van nationaliteit, in dit geval Venezuela en Colombia.

Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging in Venezuela, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“Om te beginnen stelt het CGVS vast dat u zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit bezit. U heeft gewoond in beide landen en u vreest zowel in Venezuela als in Colombia het slachtoffer te worden van vernedering, onveiligheid en homofobie (CGVS, p. 32-33). Bovendien haalt u aan dat u in Venezuela ten prooi zou vallen aan slagen en verwondingen, alsook aan diefstal (CGVS, p. 33). Allereerst dient te worden aangehaald dat het CGVS uw homoseksuele geaardheid niet in vraag stelt. Het CGVS betwist ook geenszins de feiten die u meemaakte in Venezuela. Het feit dat u als minderjarige in Venezuela werd verkracht, het feit dat u meermaals het slachtoffer werd van slagen en verwondingen, alsook de algemene situatie voor homoseksuelen in Venezuela, doen vermoeden dat een terugkeer naar Venezuela, in uw specifieke geval, uitgesloten lijkt en uw vrees ten opzichte van Venezuela als grond wordt beschouwd.”

Het standpunt dat verzoeker ten aanzien van zijn land van herkomst, Venezuela, een gegronde vrees voor vervolging heeft, wordt door de Raad bijgetreden en overgenomen.

2.3.4.2. Wat betreft de algemene situatie voor homoseksuelen stelt de Raad op basis van de voorgelegde landeninformatie in het rechtsplegingsdossier het volgende vast.

De stelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat Colombia op vlak van LGBTQ-rechten een vooruitstrevende positie inneemt moet enigszins worden genuanceerd. Uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat dit grotendeels het resultaat is van arresten uitgesproken door het Colombiaanse Grondwettelijk Hof die gezag van gewijsde hebben *erga omnes*, en niet van parlementair wetgevend werk (OFPRA, *“La situation de minorités sexuelles et de genre”*, 20 september 2018, p. 4-6). Zich baserend op het grondwettelijk non-discriminatiebeginsel, heeft het Grondwettelijk Hof in de tijdspanne van 2013 tot 2016 een heel arsenaal aan rechten toegewezen aan LGBT-personen. Zo oordeelde het Colombiaanse Grondwettelijk Hof in 2015 dat homokoppels niet mogen worden verhinderd om een kind te adopteren. In 2016 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat homokoppels het recht hebben om te huwen.

De progressieve standpunten van het Grondwettelijk Hof worden niet weerspiegeld in de publieke opinie en in de Colombiaanse samenleving. Zo werd in mei 2017 een wetsvoorstel om een referendum te organiseren over de vraag of koppels van een zelfde geslacht kinderen kunnen adopteren, verworpen uit schrik om de gemaakte vooruitgang in gevaar te brengen. Verder blijkt ook dat de vroegere procureur-generaal heeft gedreigd om een aantal beslissingen van het Grondwettelijk Hof ongedaan te maken en overheidsambtenaren via omzendbrief heeft opgedragen om huwelijken tussen personen van hetzelfde geslacht te weigeren (OFPRA, p. 6). Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt verder dat, ondanks de vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBT-personen, er in de praktijk nog regelmatig sprake is van discriminatie, bedreigingen en geweld, waaronder seksuele agressie, vooroordelen en stigmatisering vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo (OFPRA, p. 6 e.v.).

De kwetsbaarheid van LGBT-personen in Colombia voor discriminatie en allerlei vormen van geweld, wordt verder bevestigd in de richtlijnen van UNHCR, waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR, *‘Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia’*, september 2015, p. 48-49). Het risico voor verzoeker moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, wat betekent dat zijn individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor homoseksuelen in Colombia.

De commissaris-generaal merkt bijgevolg terecht op: *“Nogmaals, het CGVS betwist uw homoseksuele geaardheid niet, noch dat homoseksuelen in Colombia geconfronteerd kunnen worden met ernstige problemen. Uit de door het CGVS gehanteerde informatie blijkt echter niet dat elke homoseksueel uit Colombia omwille van zijn geaardheid aanspraak zou kunnen maken op internationale bescherming. Bijgevolg volstaat een algemene verwijzing naar de algemene situatie voor homoseksuelen in Colombia niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming, maar dient de vrees voor vervolging in concreto te worden aangetoond.”*

Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoeker *in concreto* een vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade aantoonde.

2.3.4.3. Verzoeker heeft melding gemaakt van één concreet incident op 15 oktober 2018, dat onvoldoende zwaarwichtig wordt beschouwd en waarover verzoeker geen coherente verklaringen kan afleggen. Hierover wordt in de bestreden beslissing het volgende geargumenteed:

“Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS komt naar voren dat u in Colombia concreet vreest om het slachtoffer te worden van homofobie en vernedering (CGVS, p. 32). U haalt tevens één welbepaald incident van homofob geweld in Colombia aan dat plaatsvond op 15 oktober 2018 in Cali. Die dag verliet u ’s ochtends uw woning om naar uw werk te gaan, toen u plotseling uit het niets werd aangevallen door een van uw burens. Jullie raakten verward in een kleine worsteling, waarop de man een mes bovenhaalde en u hiermee verwondde aan de pols. Uw buurman vertelde u vervolgens, nadat hij u eerst uitschold met vernederende begrippen voor homoseksuelen, dat u geen klacht mocht indienen bij de politie (CGVS, p. 16-p. 18). Na het incident bent u naar uw werk gegaan en hebben uw collega’s de wonde verzorgd door er een plakker op te plakken (CGVS, p. 19). Aangezien de wonde niet diep was, heeft u nadien nooit een dokter bezocht. Deze feiten die u aanbrengt zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige

schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat het hier om een eenmalige gebeurtenis ging. U had voor dit incident namelijk nooit eerder contact met de dader, hij heeft u nooit eerder aangesproken of u nooit eerder laten voelen dat hij eventueel problemen zou hebben met u. Na de aanval hoorde of zag u de dader niet meer. Het incident dat u aanhaalt, zou dateren van 15 oktober 2018, diezelfde dag ging u nog werken en dit bleef u doen tot 26 november 2018 (CGVS, p.32). U verliet vervolgens Colombia op 19 december 2018. U verbleef dus nog twee maanden in Cali, in dezelfde stad als waar de feiten zich afspeelden, zonder dat u ook maar een enkele keer iets van de dader vernam. Uit uw verklaringen blijkt dat deze ongelukkige ontmoeting voor u geen verdere gevolgen had. Indien deze persoon u werkelijk nog had willen treffen, dan lijkt het onwaarschijnlijk dat hij niks meer iets van zich liet horen. Wat de gebeurtenis op 15 oktober 2018 betreft, zoals u ze weergeeft, kan het CGVS concluderen dat u hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat u ingevolgde deze gebeurtenis, enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Bovendien dient hierbij vermeld te worden dat er zelfs ernstige twijfels geplaatst kunnen worden bij de geloofwaardigheid van de door u geschilderde gang van zaken betreffende het hierboven beschreven eenmalige incident in Colombia op 15 oktober 2018. Om te beginnen komen er uit uw relaas verschillende tegenstrijdigheden naar voren wanneer u gevraagd wordt om de aanval gedetailleerd te vertellen. Indien de gebeurtenis in die mate ernstig en ingrijpend was dat u vervolgens besloot om uw land van herkomst te verlaten, kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u een correcte en gedetailleerde beschrijving kan geven van de gebeurtenis in kwestie. U kan echter geen coherente verklaringen afleggen over de dader, de plaats delict en wat er na de aanval juist allemaal gebeurde. U vertelde eerst met stelligheid dat u de persoon die u zou hebben aangevallen niet kende en dat u deze persoon eigenlijk niet duidelijk gezien heeft (CGVS, p. 17). Het mag dan ook verbazing wekken dat u later tijdens het persoonlijk onderhoud plotseling verklaart dat u de dader voordien wel al een paar keren gezien had en dat hij zelfs naast u woonde (CGVS, p. 20). Het hoeft weinig betoog wanneer het CGVS stelt dat dergelijke markante incoherentie de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het incident op fundamentele wijze ondermijnt. Ook over de exacte locatie van het incident kan u niet meteen duidelijkheid verschaffen. Aanvankelijk verklaarde u uit het niets te zijn aangevallen op de Via Principal, de hoofdstraat van Cali, en dat u zich daar bevond omdat u daar werkte (CGVS, p. 17). Later verklaarde u dat u werd aangevallen vlak voor uw voordeur, op het moment dat u uw woning verliet om naar het werk te gaan (CGVS, p. 21). Een kleine vergissing is uiteraard menselijk, maar aangezien het om een incident met zulke significantie gaat, is het vreemd dat u moeite heeft om de plaats delict aan te duiden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u werkte bij Gastronorm, een bedrijf ten noorden van Cali, dat zich op een dertiental kilometer bevindt van de Via Principal. Ook uw woonplaats, (...), bevindt zich op geruime afstand van de Via Principal (zie informatie die werd toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Het kadert bijgevolg niet in een logisch geheel dat u zulke uiteenlopende locaties aanhaalt. Ook over de precieze gebeurtenissen in de directe nasleep van de aanval legt u incoherente verklaringen af. Wanneer u gevraagd werd wat u onmiddellijk na de aanval deed verklaart u dat u naar uw werk ging om onmiddellijk daarna uw verklaring aan te passen en te verklaren dat u naar uw moeder ging die twee straten verder woonde en vervolgens, nadat u verduidelijking gevraagd werd, uw verklaringen nogmaals aan te passen en te verklaren dat u eerst ging werken en daarna pas bij uw moeder ging (CGVS, p.18-19). Uw verklaringen reflecteren met andere woorden geen enkele vorm van persoonlijke beleving. Er kan nochtans verwacht worden dat een dergelijk incident, te meer dat het de aanleiding gaf tot uw vlucht, in uw geheugen gegrift zou staan zo het zich in werkelijkheid voordeed."

Verzoeker maakte ook melding van een kennis die gedood werd omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Hierover wordt het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

"U vermeldde tevens een andere zaak die bijdroeg aan uw beslissing om Colombia te verlaten, namelijk dat in december 2018 een kennis van u werd gedood omwille van zijn homoseksuele geaardheid. U legt hier ook een persartikel van neer (zie de groene farde van het administratief dossier, stuk 8). Het CGVS betwist niet, dat het slachtoffer, E. A. M., werd gedood vanuit een mogelijk homofoob motief hoewel het artikel zich daar niet duidelijk over uitsprekt. Uw verklaringen laten echter niet toe te concluderen dat u een hechte band had met E. of dat jullie vaak contact hadden. Om te beginnen is het stuitend dat u zich zowaar niet de voornaam van het slachtoffer kan herinneren (CGVS, p. 29). Bovendien blijkt uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jullie elkaar slechts één of twee keer gezien hebben via een gemeenschappelijke vriendin (CGVS, p. 29, p. 30). Ook over de relatie met desbetreffende gemeenschappelijke vriendin kan u weinig vertellen. U verklaarde tevens dat u samen met die vriendin een laatste groet bent gaan brengen op Edwins begrafenis, maar u kan vervolgens hoegenaamd geen verdere informatie verschaffen over deze begrafenis of zelfs waar de begrafenis doorging (CGVS, p.

30). Dit alles laat het CGVS toe te besluiten dat u eigenlijk amper een relatie had met E. A. M., en dat zijn dood op geen enkele manier te linken is aan uw individueel asielrelaas.”

Inzake het feit dat de eenmalige gebeurtenis van 15 oktober 2018 onvoldoende zwaarwichtig is om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen, verwijst verzoeker naar de Guidelines van het UNHCR en wijst erop dat dit een persoonlijke ervaring is die wijst op een vrees in zijn hoofdte, dat hij in Venezuela al het slachtoffer werd van geweld omwille van zijn seksuele geaardheid, dat hij om die reden is verhuisd naar Colombia en daar al gauw begrepen heeft dat de situatie daar vrij gelijkaardig was als in Venezuela. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen in dit verband bij het CGVS (notities persoonlijk onderhoud, p. 26). Verzoeker benadrukt dat hij gezegd heeft dat hij vrouwelijke manieren heeft (notities persoonlijk onderhoud, p. 18) waardoor hij snel bestempeld kan worden als behorende tot de LGBTI-gemeenschap. Verzoeker merkt op dat hij al meerdere negatieve ervaringen had in Colombia. Hij stelt dat het aannemelijk is dat hij, gezien de heersende context in Colombia, zo bang was dat hij besliste het land te verlaten om erger te voorkomen.

De Raad merkt op dat verzoeker in het kader van zijn concrete problemen in Colombia dit ene incident aanhaalt. Het gaat bijgevolg wel degelijk om een eenmalige gebeurtenis op 15 oktober 2018. Deze gebeurtenis was niet ernstig en had geen verdere gevolgen: verzoeker had geen medische verzorging nodig, hoewel de dader een buur zou geweest zijn, had verzoeker voor of na het incident nooit problemen met de dader (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16-21), verzoeker heeft nog gewerkt tot 26 november 2018 en bleef in Cali wonen tot 19 december 2018 (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 34). Verzoeker maakte ook melding van een kennis die gedood werd omwille van zijn seksuele geaardheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 29-31), maar gezien verzoeker er niet in slaagt een link te leggen met zijn persoon – hij kende deze persoon slechts via een vriendin of vriend van wie hij de naam niet kan geven, hij had deze persoon slechts één of twee keer gezien- toont dit in verzoekers hoofdte geen concrete vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade aan.

De door verzoeker ingeroepen feiten zijn betreurenswaardig, maar de Raad stelt vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat de ingeroepen vervolgingsfeiten in het verleden niet zwaarwichtig genoeg zijn om als daden van vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Voor zover verzoeker inderdaad te maken kreeg met discriminatie en homofobie in Colombia, blijkt dit evenwel niet dusdanig ernstig of systematisch te zijn dat zijn leven als homoseksueel daardoor ondraaglijk werd.

Integendeel blijkt dat verzoeker ook enkele andere gay vrienden had (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 28) met wie hij naar gay optochten zoals de Pride ging (*ibidem*, p. 27). Verzoeker, nu 34, heeft zich als homoseksueel geout tegenover zijn familie rond zijn twintigste en heeft een goede verstandhouding met zijn familie (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12). Verzoeker heeft tijdens het onderhoud bij het CGVS geen melding gemaakt van activisme binnen de LGBTQ-gemeenschap, wat hij bevestigt in het verzoekschrift (p. 7) waardoor hij niet onder de negatieve aandacht van bepaalde actoren zou kunnen komen.

Hieruit blijkt niet dat verzoeker een verborgen leven moest lijden of dat hij gebukt ging onder de reacties op zijn seksuele geaardheid in Colombia. Waar verzoeker stelt dat het onderzoek naar de vrees voor vervolging een toekomstgerichte beoordeling vereist, benadrukt de Raad dat verzoeker zijn bewering dat hij zal vervolgd worden omwille van zijn homoseksuele geaardheid dient te staven aan de hand van voldoende pertinente en draagkrachtige elementen, nu hierboven al werd gewezen op het feit dat uit de landeninformatie blijkt dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Colombia aan vervolging wordt blootgesteld. Ook hier is een feitelijke en individuele beoordeling vereist rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het citeren van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit moet blijken dat er sprake is van homofobie in Colombia (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 26) en de verwijzing naar het incident van 15 oktober 2018 en de dood van een kennis, waarvan hierboven reeds werd vastgesteld dat dit niet zwaarwichtig genoeg is om als vervolging gekwalificeerd te worden. Dit volstaat bijgevolg niet om de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksualiteit aannemelijk maakt in geval van terugkeer naar Colombia te weerleggen. Ook de loutere verwijzing naar het feit dat overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet altijd gegarandeerd is, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Uit verzoekers verklaringen bij het CGVS blijkt dat hij heeft vermeld dat zijn broer, die de Belgische nationaliteit heeft, zijn moeder en zus heeft laten overkomen (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9 en 22). Ter zitting bevestigt verzoeker dit en deelt mee dat zijn zus intussen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker meent dat hij bijgevolg geen familiaal netwerk meer heeft om op terug te vallen. In dit verband merkt de Raad op dat verzoekers grootmoeder de Colombiaanse nationaliteit heeft, hij haar in het verleden vanuit Venezuela af en toe bezocht (notities persoonlijk onderhoud, p. 13), verzoeker verklaarde ook dat hij in Colombia nog 2 ooms en 1 tante heeft (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). Verzoekers familie is op de hoogte van zijn geaardheid (*ibidem*, p. 11), zijn vrienden, omgeving en werk ook (*ibidem*, p. 12). Verzoeker verhuisde alleen van Venezuela naar Colombia en pas later kwamen zijn zus en moeder naar daar (*ibidem*, p. 16). Verzoeker werkte in Colombia (*ibidem*, p. 6) en had er enkele gay vrienden had (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 28) met wie hij naar gay optochten zoals de Pride ging (*ibidem*, p. 27). Hieruit blijkt dat verzoeker een familiaal en sociaal netwerk heeft in Colombia en dat hij in het verleden daar al alleen is toegekomen en er een woning en werk gevonden heeft. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat hij in Colombia niemand heeft om op terug te vallen en dat hij er geen netwerk heeft.

Waar verzoeker bij zijn aanvullende nota bustickets voegt van de grensoverschrijding van Venezuela naar Colombia op 15 en 16 april 2018 en hiermee wenst aan te tonen dat hij slechts beperkte tijd in Colombia verbleven heeft (tot 19 december 2018), wordt opgemerkt dat zijn verblijfsduur van acht maanden in Colombia reeds gekend is en dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat de vervolgingsfeiten in het verleden die verzoeker aanvoert, niet zwaarwichtig genoeg zijn om als daden van vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Verzoeker voegt bij de aanvullende nota ook een busticket waaruit blijkt dat hij in Venezuela de naam van zijn vader droeg en in Colombia niet, zoals hij ook reeds vermeld had tijdens het persoonlijk onderhoud. Dit gegeven wordt niet betwist en is niet van aard om een ander licht te werpen op verzoekers asielaanspraak.

2.3.4.4. Inzake de incoherenties over het incident van 15 oktober 2018 stelt verzoeker dat hij zijn aanvaller herkend heeft maar niet kent en dat hij hem wel gezien heeft, eventuele onduidelijkheden wijt hij aan de vertaling. Gezien echter in hoofdzaak wordt vastgesteld dat dit incident onvoldoende zwaarwichtig is om van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te spreken, gaat de Raad niet in op de incoherenties over de details van deze gebeurtenis.

Inzake zijn paspoort met afgiftedatum 16 oktober 2018 legt verzoeker uit dat hij al een paspoort had aangevraagd voor 15 oktober 2018 omdat hij zich al voor die datum niet veilig voelde in Colombia, zijn broer had hem geld opgestuurd voor dit paspoort en toen hij zijn paspoort aanvraag had verzoeker nog niet beslist om Colombia te verlaten. Ter zitting van 3 februari 2021 toont verzoeker zijn paspoort met afgiftedatum 16 oktober 2018.

Deze uitleg strookt echter niet met verzoekers verklaringen, waaruit blijkt dat verzoeker de formaliteiten voor zijn paspoort verrichtte de dag van het incident op 15 oktober 2018 of na het incident, dat het incident zich eerst voordeed en dat hij daarna de formaliteiten heeft gedaan, dat het een periode van een paar weken was om het geld te ontvangen van zijn broer en zijn paspoort te betalen, dat hij bij zijn moeder besloot om een paspoort aan te vragen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 21 en 22). Door nu een andere uitleg te geven, slaagt verzoeker er echter niet in om de vaststellingen inzake zijn paspoort -die een smet werpen op zijn geloofwaardigheid- te ontkrachten, integendeel.

2.3.4.5. Verzoeker voert voor het overige geen verweer tegen het motief van de commissaris-generaal inzake de andere documenten die hij heeft voorgelegd, bijgevolg blijft deze motivering overeind en neemt de Raad deze over.

2.3.4.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie, namelijk de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding

tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoeker woonde in Colombia in Cali, in de provincie van Valle del Cauca. De Raad besluit, gelet op de voorgaande analyse, dat in Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar dezelfde informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing maar brengt hiermee geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Valle del Cauca. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker is afkomstig uit de stad Cali, de hoofdstad van Valle del Cauca. De Raad wijst erop dat uit voorgaande analyse kan worden besloten dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct

zouden zijn. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Er is geen sprake van een beoordelingsfout.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET